

Разболилъ сѣ Русо книжовниче,
 Време леже до деветъ години,
 Искиналъ Русо до деветъ постели,
 До деветъ постели до десетъ озглави,
 И ми го пращаше Русо'а-та майка:
 „Русе ле мили, що сѣ ми грешентъ,
 Що толку страдишъ, що толку лежишъ?“ —
 „Майко ле мила, ой моа майко!
 Ясѣ нищо грехокъ незнамъ да имамъ,
 Кога бехме деца аджамѣи,
 Отидофме въ църква на закона,
 Що имаше до два прѣсни гробѣ;
 'Си дружина конѣи си вѣрза'а,
 Конѣи си вѣрза'а за тѣнка маслина,
 Ясѣ коня вѣрзахъ за моминѣ кивуръ,
 Конѣ сѣ потресе, кѣуръ сѣ повлече,
 Тѣ сѣ погле'а момино лице;
 То'а не било момино лице,
 Тук' ми била свѣта Неделица.
 Викни ми, майко, до деветъ попой,
 Да ми пеетъ простена молитва,
 Бельки ке умрамъ, бельки ке станамъ.“

Марко и Цвета.

Посвѣршилъ сѣ Марко добаръ юнакъ,
 Посвѣршилъ ѣж Цвета мило моме,
 Колку сѣ посвѣршилъ часотъ сѣ поболилъ,
 Отъ църна-та чума, отъ юначка болесъ;
 И Марко ѣ велитъ: „майко, мила майко!
 Страхъ ме да ти кажамъ, грехъ ме да ти речамъ;
 Иди довикай моя-та дружина,
 Со нимъ да сѣ видамъ, со нимъ да сѣ простамъ;
 Я белки ке умрамъ, я белки ке станамъ.“
 И ми ѣ отишла Марко'а-та майка,
 И ми ѣ собрала него'а-та дружина,
 Со нимъ сѣ виде, со нимъ сѣ прости.